

JAK KŘEMÍLEK A VOCHOMŮRKA ZASADILI SEMÍNKO

Václav Čtvrtek

Kopeček se rozvalil a vykroukla žížala Taťána. „Aby vás kos sezob, i s tím vaším semínkem,“ křikla. „Pořád mi dupete nad hlavou a vytopili jste mi salón!“ Hodila po Vochomůrkovi semínkem, po Křemílkovi čepičkou a sjela zpátky do svého podzemního bydlení. Křemílek a Vochomůrka tam stáli bezradně kroutili palcem. Nakonec Křemílek povídá: „Viš co, Vochomůrko, teď to uděláme obráceně.“ A udělali to tak. Křemílek se otočil na kramfleku a Vochomůrka zasadil do důlku semínko. Navrch přiklopil svou čepičku, aby se semínku líp klíčilo.

A zas zalívali a zpívali: Vstávej, semínko, holala, a bude z tebe fiala.

Ale všechno to nebylo k ničemu. Semínko se pod zemí ani nehnulo. - „Je to nějaký lenoch,“ povídá Křemílek. - „Je to nějaký ospalec,“ zívá si Vochomůrka a v tu chvíli usnul. - „Vy jste mi ale zahradníci,“ usmálo se sluníčko na nebi a zamnulo si zlaté ruce. „Teď vám něco ukážu.“ Smálo se pořád víc na zahrádku za pařezovou chaloupkou. Na tu zahrádku, kde pod Vochomůrkovou čepičkou leželo v zemi semínko.

A potom ještě sluníčko silným sluncovým hlasem zazpívalo: Vstávej, semínko, holala, a bude z tebe fiala. V tu chvíli se špičatá čepička zatřásla a vyklouzly zpod ní lístky.

„Zvědavé semínko“

*Semínko se probudilo,
z hlíny lístek vystrčilo.
Pak hned druhý také třetí,
- milé děti, ten čas letí!*

*Semínko se rozesmálo,
Ono už je vážně jaro!
Vyndám lístky, vyndám kvítí,
Jen ať na ně slunce svítí!*